

LA DOMINICA DE L'ANUNCIATA: SER MARIA I SER GABRIEL ALHORA

«El sisè mes, Déu envià l'àngel Gabriel a un poble de Galilea anomenat Natzaret, a una noia verge unida per acord matrimonial amb un home que es deia Josep i era descendent de David. La noia es deia Maria. L'àngel entrà a trobar-la i li digué: “Déu te guard, plena de la gràcia del Senyor! Ell és amb tu”» (Lc 1,26-28).

Aquestes paraules de l'Àngel el dia de l'Anunciació inauguren la Nova, Aliança de Déu amb el seu poble: «El seu Déu serà “Déu que és amb ells”» (Ap 21,3). Emmanuel. El Fill únic de Déu serà el fill de Maria, el seu nom serà Jesús, és a dir, «Déu salva». Maria respon i accepta la missió i la gràcia que li són confiades de part del Senyor.

En ella, per ella, la terra s'obre i fa germinar el Salvador (cf. Is 45,8). Maria acull el qui la batejarà en la seva sang i la renovarà pel seu Esperit.

El dia de l'Anunciació s'aixeca per als homes com una aurora nova: «El poble que caminava en la fosca ha vist una gran llum; una llum ha resplendit per als qui vivien al país tenebrós» (Is 9,1). L'àngel, missatger del Déu que «vol que tots els homes se salvin» (1Tm 2,3-4) anuncia a Maria, imatge del món nou, representant de la humanitat rescatada, la bona notícia de la salvació.

El misteri de l'Anunciació, en la novetat que revela, es prolonga en el naixement de Crist, la seva predicació, els seus miracles, la seva mort i resurrecció, el do de l'Esperit i el creixement de l'Església. L'alegria de les santes dones el matí de Pasqua, quan Crist ressuscitat torna a prendre, per saludar-les, les paraules de l'àngel a Maria, «alegra't», l'alegria dels Apòstols perseguits pel nom de Jesús (Ac 5,40-41),

com l'alegria de Zaheu rebent el Senyor a casa seva, són altres tants ressons de l'alegria de Maria el primer dia de la nova era: «el meu esperit celebra Déu que em salva».

Ara nosaltres, amb Maria i com ella, acollim Déu amb nosaltres, Déu en nosaltres, Jesús Salvador. Cada vegada que l'Evangeli ens arriba al cor i ens canvia la vida, cada vegada que en nosaltres és generador de disponibilitat i d'alegria, el misteri de l'Anunciació continua i es prolonga. Es desplega en la història como la Bona Notícia el ressò de la qual no haurà acabat de ressonar fins que Déu sigui tot en tots.

Quan, com Maria, acollim aquesta Bona Notícia i es fa vida en nosaltres, podem arribar a ser per als nostres germans Gabriel, enviat per Déu, per a anunciar, també nosaltres, l'Emmanuel. La predicació apostòlica, la predicació de l'Església és la prolongació d'aquest diàleg, sortit del Cor de Déu, entre l'àngel i Maria, un dia, a Natzaret de Galilea.

Ser Maria i Gabriel alhora, modestament, és la vocació de sant Domènec. Acollir la Paraula fins a no poder-la ja contenir i llavors, cantar-la, cridar-la, testimoniar-la. L'amor dels germans i de les germanes de l'Orde de Predicadors a l'**Ave Maria**, ¿no prové, potser d'aquesta convicció intuïtiva que, en l'escena de l'Anunciació hi ha continguda, com un germen, la seva vocació d'acollir i d'anunciar una paraula de salvació que en ells, com més l'anuncien més viva és, i que anuncien perquè és la seva vida?

L'Anunciata no és un patrocini indiferent. Compromet a consagrar-se en tot, sempre i pertot arreu a viure d'aquest misteri, a ser Maria i a ser Gabriel, de camí i a casa, amb els rics i amb els pobres, amb els que pateixen i amb els que estan alegres. És fer de la pròpia vida, tingui la funció que tingui, una prolongació d'aquest moment en què Déu ha vingut a proposar la pau i la reconciliació a la humanitat, aquest Déu que no suporta que els que ha creat a imatge seva i s'han allunyat d'ell pel pecat, s'abismin en la mort.

La primera Paraula de Déu a l'home després de la caiguda va ser: «Adam, on ets?» La resposta ve de Maria, la nova Eva: «Sóc l'esclava del Senyor».

«Mira, sóc a la porta i truco» (Ap 3,20). Maria ha sentit la seva veu i ha contestat. Les portes de la terra s'han obert a l'Evangeli i, d'això, nosaltres en som hereus i testimonis.